

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання IX
№ 98 (1954).

ВІВТОРОК

20 СЕРПНЯ 1968 РОКУ
Ціна 2 коп.

КНИЖКОВА ЛЕНІНІАНА

Видавці, поліграфісти, працівники книжкової торгівлі готуються широко відзначити 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Понад 600 видань тиражем 175 мільйонів примірників, присвячених ювілею, побачить світ в 1968—1970 роках, сказав кореспондентові ТАРС перший заступник голови Комітету по пресі при Раді Міністрів СРСР В. С. Фомічов.

Додатковим тиражем вийде Повне зібрання творів В. І. Леніна в 55 томах, Вибрані твори В. І. Леніна в трьох томах, «В. І. Ленін про ідеологічну роботу», «Партія — керівна і спрямовуюча сила соціалістичної держави і комуністичного будівництва», «Ленін про молодь», «Про комуністичну мораль».

Інститут марксизму-ленінізму при ЦК КПРС і Політвидав готують 5-томне видання спогадів про В. І. Леніна. Вперше зібране воедино буде опубліковане листування сім'ї Ульянових.

Нові видання наукової біографії В. І. Леніна в двох томах і «Короткий біографічний нарис» випустить Політвидав. Біографію В. І. Леніна для молоді готує видавництво «Молодая гвардія».

Особливий інтерес становитиме фотодокументальний і художньо-публіцистичний альбом «В. І. Ленін», де ілюстрації супроводяться уривками з спогадів про Володимира Ілліча.

На найширше коло читачів розрахована серія документально-художніх брошур «Сім'я Ульянових».

Монографії «Ленінізм і філософія нашої епохи», «Ленінізм і сучасне природознавство» та інші випустить видавництво «Мисль». Підсумком роботи, проведеної за останні роки радянськими істориками, які вивчають ленінську спадщину, стане збірник «В. І. Ленін і історична наука».

Розроблено великий план випуску літератури про успіхи радянської науки, техніки і виробництва, досягнуті в результаті розвитку нашої країни по вказаному В. І. Леніном шляху.

Комітет по пресі разом з Спілкою художників СРСР і Міністерством культури СРСР намічає провести конкурс на кращий плакат про В. І. Леніна і діяльність Комуністичної партії.

СЛУЖБА КОМСОМОЛЬСЬКИХ НОВИН

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

Багато молодіжних колективів підприємств міста на Неві взяли зобов'язання здати ленінський залік. В числі основних положень заліку ленінградці визначили самостійне вивчення основ наукового комунізму, зніг кожного члена ВЛКСМ про виконання соціалістичних зобов'язань на честь 50-річчя комсомолу.

У дні заліку 94 турбобудівники подали заяви з проханням прийняти в члени комсомолу. А 23 кращих комсомольців комітет ВЛКСМ рекомендував в ряди Комуністичної партії.

Молоді турбобудівники відкрили свій особовий рахунок додаткової продукції, одержуваної за рахунок безрекламного використання сировини, металу, продуктивності праці, скорочення втрат робочого часу. На ра-

хунок комсомольської організації — уже близько 30 тисяч карбованців економії. Це перші результати ленінського заліку. Підсумки його металісти підведуть на загальнозаводських комсомольських зборах напередодні 29 жовтня.

Всім, хто здав ленінський залік, будуть вручені книги про історію комсомольської організації заводу імені ХХІІ з'їзду КПРС, а також пам'ятні вкладиші в комсомольські квитки.

Музей комсомольської слави

створюють комсомольці Уссурійська. Він відкриється у жовтні — в день 48-ї річниці виступу В. І. Леніна на Третньому Всеросійському з'їзді Комуністичної Спілки Молоді.

В музеї будуть представлені матеріали героїчного шляху Ленінського комсомолу за 50 років. Видне місце займуть експонати, зібрані червоними слідопитами про історію зародження комсомольських ячейок в Уссурійську, про земляків-героїв, що віддали життя за Радянську владу, про славіні сьогоднішні справи героїчної молоді.

Музей створюється на громадських засадах і на кошти, зібрані комсомольцями міста.

Сигнал громадської тривоги

ЗА ЩО "ТОЧАТЬ ЗУБА"?

Мабуть, бездушніших і черствіших людей, ніж у колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС Знаменського району, немає ніде. Не вірите? Можете самі перекопатися. Для цього багато не треба. Зайдіть лише у колгоспний дитячий садок (з дозволу сказати), який знаходиться поруч з будинком правління. Це обдерта хата. Вам можуть сказати, що тут зараз ремонт. Але «ремонт» цей триває з початку літа. Все чогось не вистачає: то фарби, то ще чогось.

Серце розривається, коли дивишся на дітей, які тиняються, як безпритульні, під палючим сонцем. Спати їм ніде, вмитися — теж. А про дитячий майданчик чи іграшки — і говорити не доводиться.

Може в колгоспі немає коштів для дитячого садка? З цим ніяк не погодитися, бо артілі має великі заощадження, буде ферма, нове правління, будинок для голови та бухгалтера. А діти почекають. Їм поспішати нікуди.

У вихователки Катерини Васильовни Гопа уже язик болить нагадувати керівникам артілі виділити гроші для придбання іграшок, посуду, постільної білизни.

Секретар парторганізації колгоспу П. Н. Сидельников і бухгалтер Д. М. Бабич ведуть «правильну» лінію. Вони обіцяють, обіцяють. А парті відійти від них — як вони тут же «забувають».

Але те, що грапилося у серпня, виходить, як кажуть, за всієї рамки. В цей день дітей із цього садка запросили в піонерський табір на свято Нептуна. Керівництво «зглянулося» над дітьми і пообіцяло виділити їм машину. Чудовий день загмарився зразу ж — машини не було, скільки не чекали. Довелось їти пішки близько трьох кілометрів. Правда, товариші завірили, що назад заберуть малечу обов'язково. І, вибачте на слові, збрехали.

Вихователки довелося благати господарів табору, щоб допомогли відвезти дітей додому. Вантажний «Москвич» підібрав найменших, які плакали і спали, а старшенькі знову пішли пішки. Може, керівники знають все-таки, за віщо «мають зуб» на безвинну малечу?

О. ПЛУЖНИК,
член групи народного контролю
Агрегатного заводу.

ЗА ЗАПОВІТАМИ ВОЖДЯ

«Від плану ГОЕЛРО до наших днів» — цією темою в політехнічному музеї в Москві почався цикл лекцій-екскурсій, присвячених 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

...Спалахне вогняні величезне панно-карта розвитку енергетики і електрифікації СРСР. Вона показує динаміку будівництва теплових і гідровисхідних станцій за 50 років.

За ленінським планом електрифікації збудовано десятки енергетичних вузлів.

На стенді демонструється унікальний експонат — «План електрифікації РРФСР. Доповідь 8 з'їздові Рад».

Відвідувачі знайомляться також з макетом першої радянської теплової електростанції — Канізької ДРЕС, збудованої за планом ГОЕЛРО. Її потужність була 12 тисяч кіловат. Тут же демонструється макет сучасної Конаківської ДРЕС потужністю 2,4 мільйона кіловат.

ДО ЗЛЬОТУ-ЗУСТРІЧІ ВЕТЕРАНІВ КОМСОМОЛУ КІРОВОГРАДЩИНИ

Силна вкриває їх скроні. Проїдено чимало тернистих доріг. Звичайні хлопці-робітники стали вояками, начальниками, професорами, академіками. Та ті часи і місця, де починалася їх молодість, де зі зброєю в руках вони ставали на захист Радянської влади, живі в пам'яті ветеранів.

Напередодні II-го зльоту ветеранів комсомолу Кіровоградщини наш кореспондент попросив двох воєначальників, двох генералів, комсомольською колесою для яких став Кіровоград, сказати кілька слів юнакам і дівчатам області.

ВИБІР! ЙОГО НЕ БУЛО...

Олександр Якович Жиденко, генерал-майор у відставці, член ВЛКСМ з 1923 року, колишній секретар комсомольської організації першого ескадрону Української кавалерійської школи імені Будьонного.
Щиро вдячний кіровоград-

БУДЬОНІВКУ ЗМІНИВ КАШКЕТ

II зльоті ветеранів комсомолу Кіровоградщини схвилювало мене і розтривожило. Адже Кіровоград — це місто моєї юності. З ним зв'язані мої найсвітліші і найважчі споми-ни.

Пам'ятаю, як мені, молодому курсантові кавалерійської школи, вручили комсомольсь-

На знімку: А. І. ОЛЕЙНІКОВ.

ській комсомолі за те, що не забуває нас, «стару гвардію». Приємно буде зустрітися з юнаками й дівчатами тих місць, де я був молодим, де секретарював у кавалерійській школі, порівняти справи Спілки наших часів і сьогоднішні комсомольські.

Я радію за нинішніх юнаків і дівчат. Радію за них і заздрю їм. Адже їх руки творять зараз великі справи: будують нові міста, досліджують космос.

Зараз мені здається, що нічого героїчного ми не робили. Просто будні тоді були такими. Боротьба з куркулями і саботажниками, охорона об'єктів, ліквідація неписьменності, захист прав робітників, які працювали у несправних, — ось ті завдання, які ставали перед нами повсякденно.

Вибору — бути чи не бути в комсомолі — для мене особисто не було. Лінія була ясна. Адже ми, неспілкува молоді, весь свій час проводили з комсомольцями. Разом бували в клубі, виступали на спортивних змаганнях, займалися політосвітою, виїздили за місто, працювали на суботниках і недільниках. Все це об'єднувало нас.

Тридцять сім років був я в рядах Радянської Армії. Лише три з них — в Кіровограді. Але спомири про ці роки, роки юності, роки перших комсомольських звершень, сутічок з ворогами Радянської влади залишилися в душі назавжди.

ГЕНЕРАЛ — ВІД КІРОВОГРАДА

Андрій Іванович Олейников, генерал-майор у відставці, член ВЛКСМ з 1920 року
Запрошення взяти участь у

квиток. Неспокійні були часи тоді, ой, неспокійні. Ми, комсомольці, були опорою для Радянської влади в боротьбі з бандами, розрухою, голодом.

Я вважаю себе вашим земляком, дорогої кіровоградці. Ваше місто стало для мене копією, як для офіцера Радянської Армії. Тут я вперше в 1923 році одержав звання червоного офіцера. Разом з товаришами відбудовували завод «Червону зірку», заготовляли ліс, відбудовували залізницю.

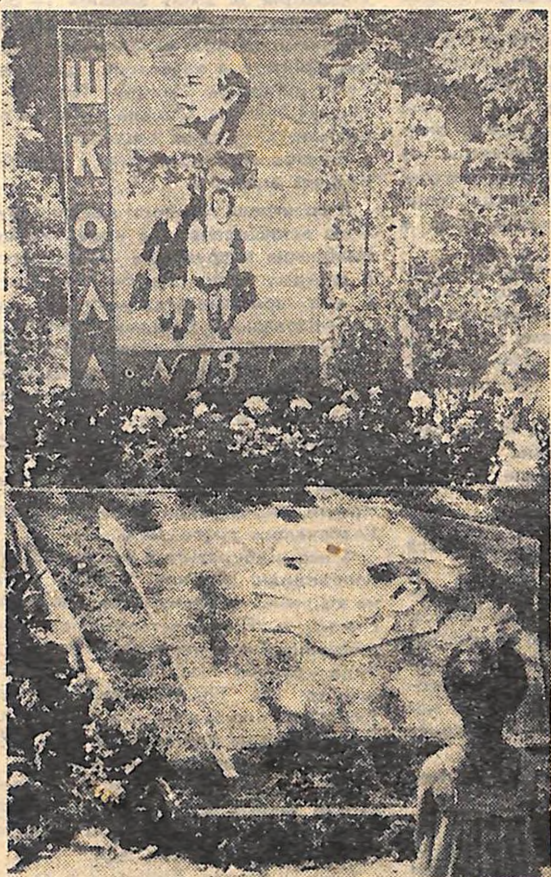
І як же не вважати мені себе вашим земляком, коли ми визволяли Кіровоград від бандитів Зеленого, Хмари, Штиря і ще від безлічі дрібних і більших «батьків»?

Мабуть, так вже розпорядилася доля, що не лише в громадянську мені довелося визволяти земляків-кіровоградців (так я завжди називаю вас в думках). У грізні часи Великої Вітчизняної війни я, солдат Батьківщини, з своїми бойовими побратимами гнав фашистську погань з Кіровограда, Зибкого, Іванівки, Лелеківки, Знамянки, Плетеного Ташлика і інших міст і сіл Кіровоградщини.

Чомусь так вийшло, що саме після Кіровоградської операції мені присвоїли генеральське звання.

З хвилюванням чекаю зустрічі з кіровоградцями, з бойовими товаришами, з якими разом будували Радянську владу, а потім пішли кожен своєю дорогою, хоч і робили одне діло: захищали Батьківщину, стояли на сторожі її спокою.

В КІРОВОГРАДІ — СВЯТО КВІТІВ

...А найпринагіднішим хвітом «вмалювано» портрети Ілліча «сполотна» до ювілею Ленінського комсомолу.
Фото В. КОВПАКА.

До Другого зльоту зустрічі ветеранів комсомолу Кіровоградщини

Спасиої, Людино!

Грудень 1943 року. Наші війська, розвиваючи успішні наступальні операції, вийшли на територію Кіровоградщини. Мені, тоді 22-річному юнакові, командирів батареї 843-го Червонопрапорного полку, було поставлене бойове завдання: зайняти позиції біля шосе, що вело до Кіровограда.

Ранок 17 грудня розпочався навальною атакою німців з боку Кандаурово-го і Оситняжки в напрямку на Ново-Силівку і Доніно-Кам'янку. Фашисти на бронетранспортерах при підтримці гатяків і самохідних гармат рушили на наші позиції. Батарея стійко відбивала атаку.

Ось підбита танкетка, а там за дорогою закритися з розбитою гусеницею танк, підбито бронетранспортер. Але сили нерівні. Наша гармата була розбита пострілом з танка, що виповіз з балки. Вбито два бійці. Нас залишилося троє: я, навідник Харфізов і борець Петренко.

Щоб не потрапити в полон, я встиг повідомити друга, командира гаубичної батареї, яка стояла в районі Доніно-Кам'янки, про своє становище. Він відповів, та я встиг розібрати лише одне слово «в укриття».

Блукали цілу ніч. Мокрі, голодні, ми натрапили на скирту соломи, зарились в неї і міцно заснули. Ранком побачили, що ми знаходимося недалеко від села. Що за село, ми не знали. Дочекались вечора і вирушили в напрямку до цього. Підійшли до крайньої хати. Я вийняв пістолет і поставив на бойовий взвод. Все може трапитися. Підійшли ближче. Постукали в двері. Вийшов чоловік, питає, хто ми. Нам критись нічого — сказали. Чоловік завіз нас до хати, де було кілька жінок і дітей. При світлі каганця я помітив радість на обличчях жінок.

Дружина господаря дала нам поїсти. Нас переодягли, бо ми стали мокрі. В сараї трохи відпочили. Хазяїн цю ніч не спав. А перед ранком нас розбудив, дав

хліба і провів по балці, направивши нас на глухе село Осиковату, Прощаючись з цією доброю людиною, я тільки й спитав: «А яке ж це село?»

— Лелеківка, — відповів дядько. І ось літо 1966 року. Я із своїм загonom юних слідопитів Сальківської середньої школи вирушив по місцях боїв нашої частини. Пройшли і пройшли багато сотень кілометрів. Побували в Кременчуці, Кременесі, в Каневі. А на зворотному шляху пішли шукати людину, яка допомогла нам в скрутну хвилину в 1943 році.

В Лелеківку прибули, коли вечоріло. Юні слідопити не захотіли чекати до ранку. Вирішили шукати людину, ні прізвища, ні імені якої не знали. Сильно хвилююся. Хочеться скоріше зустрітися з тим, кому зобов'язаний життям. Час зітер з пам'яті все, але крайню хату я запам'ятав з фотографічною точністю. Підійшли. Я зблід. Діти попросили води у молодого господина. Коли мені трохи стало краще, я спитав її, де господар.

— Поїхав у поле. Чекаємо. Всі хвилюються. Ось затріщав мотоцикл. На подвір'я в'їхало двоє: один — літній чоловік, другий — молодий.

Вітаємося. Діти зразу із запитанням: — Дядечку, розкажіть, як ви виручили воїнів, коли почалися бої за Кіровоград.

Літній чоловік подивився на нас. Зупинив погляд на мені. Я помітив, як стріпнулись його повіки...

Все розповів нам Дмитро Якович Васильєв, а на прощання вручив нам ще гарячу білу велику паляницю.

Ранком знову зустрілися біля Лелеківської школи, де ми відпочивали.

І. ШАМАЄВ,
вчитель Сальківської СШ Гайворонського району.

БУРЯ пройшла над землею. Буря з життєдайною зливою, яка зміла з рідної землі покидьки білогвардійців, бандитів, куркулів.

Хто ж підняв ту бурю над нашою Кіровоградщиною, хто допомагав оновлювати і прикрашати землю? Вони — перші комуністи і комсомольці Кіровоградщини. Багато з них роз'їхалися по країні, дехто залишився тут. Щоб встановити імена перших, обком комсомолу створює раду ветеранів комсомолу Кіровоградщини.

Вже намітилося ядро ініціативної групи. Членами цієї групи зроблено чимало. Ми збрали матеріали майже про 450 ветеранів комсомолу, які брали участь у будівництві Радянської влади на Кіровоградщині.

Листи, характеристики, повідомлення... Гортаю ці матеріали і, здається, переносюся у свою юність, в той час, коли в 1921 році комсомольці Кушівського підрайону прийняли мене в свої лави.

Хліб... Це слово було на устах кожного комсомольця. Країні потрібен був хліб. Два роки працював секретарем комсомольської організації «Хлібопродукт». А коли справи в країні з продовольством дещо налагодились, партія направила мене, молодого комуніста, в органи Держбезпеки. В ті часи ще неспокійно було на Кіровоградщині. Ворогів вистало — прихованих і явних, було з ким боротися.

ДОЛЯ БОЙОВИХ СОТЕНЬ

СЛОВО ВЕТЕРАНА

Ось хоч би й цей випадок. Доповіли мені, що у Володимирівці куркулі вбили двох активістів. Голонний винуватець, унтер-офіцер царської армії, зник. Скільки сил, скільки енергії мусили ми докласти, щоб відшукати цього заклятого ворога. І таки знайшли. Аж у Кримській області.

Траплялося, що пошуки «контри» затягувалися на роки. Але уникнути відповідальності не вдалося майже нікому. Комендант Нової Праги Муштіянова, ставленник генерала Шкуро, вдалося заарештувати лише в 1941 році. В цій справі довелось допитати більше 60 свідків.

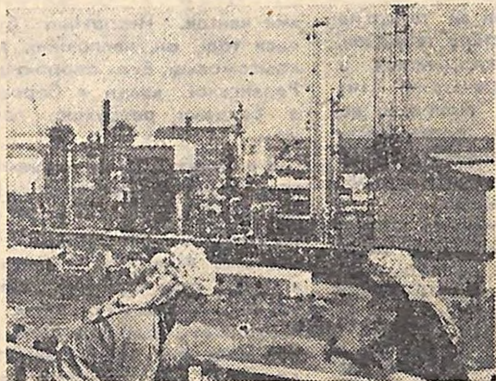
Мені вже немало років. Пройшов разом з товаришами дорогами Великої Вітчизняної війни. І зараз, коли на нашій землі мир і спокій, коли нічого не заважає юнакам і дівчатам трудитися, будувати нове, світле суспільство, хочу побажати їм: більше енергії, дерзання, пошуку. Ви — майбутні Батьківщини, вам робити її ще прекраснішою.

І. МАЦИКОВ,
член ВЛКСМ з 1921 року, член ініціативної групи ветеранів комсомолу Кіровоградщини при обкомі ЛКСМУ.

НАСЛІДКИ ПОВОДІ

РАВАЛПІНДІ. Мусонні дощі, що пройшли над східним Пакистаном, завдали тут значної шкоди. Водяні затоплені десятки тисяч гектарів сільськогосподарських полів. На площі близько 3,5 мільйона гектарів повністю знищено урожай. Від стихії потерпіло близько 12 мільйонів чоловік. 168 чоловік загинуло.

Сірійська Арабська Республіка. У місті Хомс споруджується великий завод азотних добрив, проект якого опрацьований в Радянському Союзі.

На знімку: на будівництві заводу азотних добрив у Хомсі.

Фото А. ГОРЯЧЕВА, (АФП).

ЧИСЕЛЬНІСТЬ РЯДІВ ПОРП

ВАРШАВА. На 30 червня 1968 року Польська об'єднана робітничая партія налічувала 2.029.968 членів і кандидатів у члени партії. Серед прийнятих кандидатів у члени ПОРП 54 тисячі чоловік віком до 25 років, понад 50 процентів кандидатів — робітники, 13 процентів — селяни, близько 32 процентів — службовці.

КУЛІ ПРОТИ РОБІТНИКІВ

БУЕНОС-АЙРЕС. В аргентинському місті Кордова поліція розігнала колону демонстрантів-робітників автомобільного заводу «Іка-Релно», які протестували проти масових звільнень і жорстоких репресій.

13 серпня поліція почала на беззбройну демонстрацію робітників у Кордоні, які виступали проти спадку і наслідства, і відкрила по них вогонь. В результаті кілька чоловік дістали тяжкі поранення. Провідні професори Аргентини закрили про свою солідарність з трудящими.

ЗАПРОВАДЖЕННЯ СТРАТИ В ІСПАНІЇ

ЛОНДОН. Намагаючись придушити антифранкістські виступи, які помітно посилюються, особливо в північних провінціях, іспанський уряд запровадив частковий пенсійний стан і страту. Цей закон передбачає страту або тюремне ув'язнення на будь-який строк кожному, кого військовий суд визнає винним у «військовому заколоті».

Цей захід уряду спрямований насамперед проти басконських провінцій Іспанії, де з кожним днем посилюється обурення депривацією франкістською владою. У басконській провінції Пискуа вже арештовано близько 250 чоловік.

(ТАРС)

З ЕЛЕНА, соковита стояла вона обіч шляху степового і, здавалось, благала прохожих: не марнуйте часу, зберіть мене пошвидше, скільки кормів першокласних худобі буде. Зупинились тут молоді механізатори, прислухались. І ніби відчувши оте благання широколистої, комсомольці того ж вечора збрали всіх юнаків та дівчат артілі імені Куйбишева.

— Дуже руки потрібні. Кукурудза може перезріти. Пропонуємо недільник організувати...

На якусь мить довкруг стало тихо. А потім пішло:

— Коли треба, вийдемо!

Збрались в призначеному місці, ще й роса не спала. Першими прибули ініціатори недільника — члени комсомольсько-молодіжної механізованої ланки — тракторист Олександр Ключко, комбайнери Дмитро Китаєв, Микола Чередій. Невдовзі підійшли й Микола Бражник, Володимир Братченко, Павло Дибець, Анатолій Кузьменко та інші їх ровесники. Хлопці мали працювати вантажниками. Закопались зелене кукурудзяне озеро, хвилями затріпотіли листочки, наче вітаючи молодих хліборобів.

Механізатори завели мотори... Понад 40 тонн соковитих кормів загрузили тоді. А всього молодь уже заготовила їх в господарстві близько 900 тонн.

В артілі імені Ульянова славиться механізована ланка Івана Степаненка. Вона встигла закагатувати понад 1000 тонн силосу. Непогоно йдуть справи і в інших колективах. Всього в районі з початку зелених жнив силами молодих трудівників села вже заготовлено близько 45 тисяч тонн соковитих і понад 23 тисячі тонн грубих кормів. А буде їх в чотири рази більше.

ХОРОШІ ЦИФРИ. Дивлюсь на них, а мені пригадуються минулі осінні зима. Вже тоді 30 щойно створених комсомольсько-молодіжних механізованих ланок розпочали боротьбу за майбутній урожай. Зобов'язання взяли високі. Дали слово виростити на 2100 гектарах широколисту і на 1000 гектарах цукрової буряки. Пообіцяли з кожного гектара взяти по 45—50 центнерів кукурудзи в зерні, а солодких коренів — по 250—300 центнерів.

Старались. Якісно ремонтували техніку, проводили снігозатримання та вивезення місцевих добрив на поля. Для цього й тоді нерідко організували недільники. Водночас підвищува-

ДРУГЕ КОЛО

ли свої знання. Навчалися в гуртках «Молодого хлібороба», де лекції читали агрономи та інші спеціалісти сільськогосподарства. А тільки пригріло сонечко, запарувала земля — знову в степ. Слідкували за кожним стебельцем. Не залишали свої ділянки з поля зору навіть тоді, коли допомагали іншим механізаторам в збиранні зернових.

Недавно я побував у колгоспі імені Мічуріна. Степан Коваленко показував свої «полюдишки». Кукурудза висока, дорідна. На кожному стеблі висить по два качани. Наливаються. Зерно крупне, крупне, як лісові горішки.

— Думаємо з кожного із ста гектарів по 50 центнерів узяти.

Сказав і дивиться на мене. Мовляв, як реагуємо.

— А може, й більше? — я йому.

— Восени утчімо, — засміявся ланковий.

Є чим хвалитися і ланковим Миколой Куриленку з артілі імені Щорса, Миколой Донченку з артілі імені Чапаса, Івану Бабенку з артілі імені Куйбишева та багатьом іншим молодіжним колективам. Дозрівають, набираються нині сил на їх ділянках буряки та кукурудза.

Гардієць полів борються і за економію палива. Іван Степаненко, наприклад, вже заощадив близько 300 кілограмів соларки. Майже стільки мають й Григорій Сергієнко та Іван Червінський. Найбільш бережливим виявився Іван Бабенко. Він вніс в комсомольську копилку 000 кілограмів пального і мастил. А зсього члени молодіжних ланок району зекономили з початку року понад 10 тисяч кілограмів нафтопродуктів.

УСПІХОВІ СПРИЯЄ соціалістичне змагання. А воно в нас організоване між ланками і між кожним екіпажем окремо. Переможцем, як правило, вручаються грошові премії, перекідані вимпели комітетів комсомолу колгоспів або спеціально виготовлену емблему РК ЛКСМУ.

Пригадуються весна. Тоді на обробітку просяпних культур майже весь час утримував першість тракторист Іван Бабенко з артілі імені Куйбишева. Хлопці ревновали. Та що подіш, механізатор не поступався ні перед ким. Якість культури відмінна і норми завжди перевиконував. В розпалі змагання й нині. Ось хоч би взяти артілі імені Ульянова. Водій автомашини, який на відстані трьох кілометрів за зміну зробить 14 рейсів, отримує додатково до основної зарплати півтора карбованця. Поки що найчастіше вдалося цього досягти шоферам Федору Піскуну та Миколі Зайцеву. Обидва набагато перевиконували денні завдання.

Встановлено заохочення і для збиральних агрегатів.

В розиграші першості країни з футболом встановлено два кола змагань. Найбільше напруження відчувається в другому. Щось подібне проходить і між комсомольсько-молодіжними механізованими ланками. Хлопці вважають, що й у них, як у спортсменів, теж існує два кола. Перше: підготовка до сівби, сівба і догляд рослин. Друге: збирання і вивезення кукурудзи та солодких коренів, збірочок ґрунту під наступний урожай.

Тож зараз механізатори, так би мовити, переступили через екватор. Розпочалося друге коло.

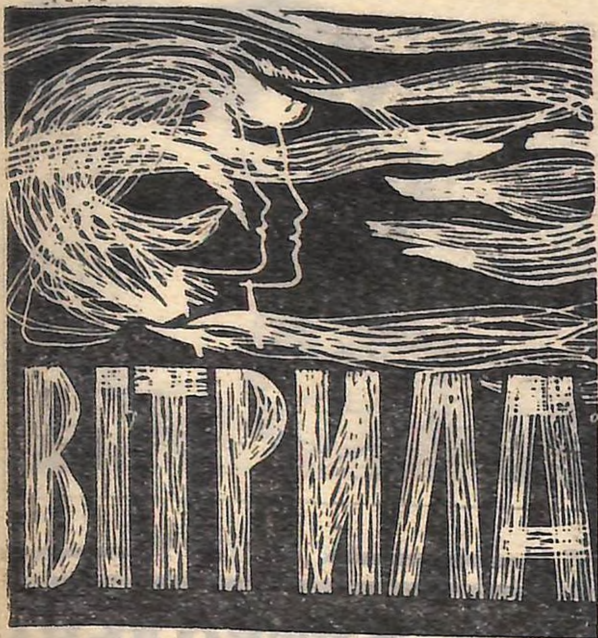
Фінал відбудеться в кінці жовтня, напередодні 50-річчя ВЛКСМ. Тоді на ювілейному пленумі райкому комсомолу підберемо остаточні підсумки змагань. Ланці, яка виборе першість, буде вручено пам'ятний ювілейний прапор РК ЛКСМУ, грамота ЦК ЛКСМУ і грошова премія. За друге і третє місце — пам'ятні вимпели райкому комсомолу, грошові премії.

Всім трьом колективам буде присвоєно звання імені 50-річчя ВЛКСМ і занесено до Книги Пошани районної комсомольської організації.

Тож, як бачите, боротися є за що. І не випадково, що в другому колі змагань відчувається таке високе напруження.

М. ПАЩЕНКО,
секретар Олександрійського райкому комсомолу.

МИ ВПІЗНАЛИ УЗЕЇРА

ПРО ТЕ, ЯК ПШЕНИЧНИЙ КОЛОС ПОВЕДЕ БОГДАНІВСЬКИХ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДО АЗЕРБАЙДЖАНУ

Не знаю чому, але я дуже хвилювалась, коли зустрічала гостей із Азербайджану. Чи впізнаю Раїфу, Узеїра, Нагіду, Судабу? Два роки листування... А ось зараз зустрінуся. Про що їм розкажу? — Я тобі покажу їх, — немов вгадала мої думки Наталка Маркуль. — Я ж з ними бачилась, коли їздила в Азербайджан. Та ти й сама їх впізнаєш.

А тим часом поїзд зупинився. На пероні стало людно. Всі метушились: ті кликали когось, ті розштовхували натовп, шукали номер вагона.

Наші гості виділялись від усіх. Дівчата в яскравих платтях, хлопці в тубетейках, засмагли.

— Дивись, дивись, ото Узеїр позаду. А он Судаба, — смикнула мене Наталка.

А мені здалось, що хоч би Наташа і не підказувала, я б сама впізнала їх.

— Зрастуй, Узеїр, — підійшла я.

— Ніна? Я так і казав, що ти нас зустрічатимеш.

Судаба і Раїфа в ту ж мить були біля нас. Даремно я хвилювалась. В першу ж хвилину мені здавалось, що я знаю їх все життя.

Розмістили ми своїх гостей у нашому таборі, де тільки-но самі відпочивали. Щоранку я мчала туди. В перший же день повела азербайджанців на наше поле. Сподобалось воно їм. Та й хіба могло бути інакше, коли наша п'ятдесятигектарна площа в колгоспі «Родина» влітку особливо принадна. Он простягся смарагдовий килим буряків, поряд — жовтавий соняшника. Онде іжачиться стерня пшениці, а далі вороніє квадрат пару.

В школах Азербайджану виробничого навчання немає. Тому для наших друзів дивним було те, коли ми встигаємо поєднати навчання з роботою в колгоспі.

Наївні. Коли встигаємо.. А літні канікули для чого? Хоч на канікулах ми в основному займаємось збиранням врожаю. А всі попередні роботи робляться навесні. Ось і цього року на своїй площі ми посіяли горох, сою, соняшник, кукурудзу і інші культури. Двічі просапали їх, а буряки, звісно, й прорвали.

Але найцікавіше — на дослідній ділянці. Тут ми вводимо нові сорти різних культур, акліматизуємо їх. З Одеського генетичного інституту нам надіслали цього року десять сортів озимої пшениці і шість — озимого ячменю. Зразу ж ми з'ясували чотири досліди (два виробничі і два селекційні). Мета цих дослідів — позакоренево підживлення озимої пшениці сорту «безоста-1» мінеральними добривами та, аліями різних попередників на урожай озимої пшениці.

Треба сказати, що досліди вдалися. В умовах цьогорічного посушливого літа ми збрали урожай пшениці по 35 цнт з гектара.

Азербайджанські друзі обіцяли нам по приїзді додому запровадити і в себе роботу в колгоспі.

25 липня вони поїхали. 20 днів, які вони провели у Богданівці, назавжди запам'яталися їм, і нам. З нетерпінням чекатимемо ми тепер той день, коли вирушимо з поїздом в Азербайджан.

Н. ЧУГУНКОВА.
член виробничої бригади Богданівської середньої школи.

МРІЯ створити краєзнавчий музей у Тишківській середній школі № 1 давно вже не дає спокою учням. Кожен з нас вже уявляє, яким він повинен бути і що для нього треба. І от ми твердо вирішили почати створення його в цьому році. І саме під час канікул. З цією метою ми й організували екскурсію в село Кам'яне Новоархангельського району.

Вчителька історії О. В. Панасюк ще в дорозі націлювала нас, щоб придивлялись, як підібрані матеріали про Коліївщину, повстання Гонті та Залізняка.

Ця екскурсія була дуже ціка-

В КАМ'ЯНЕЧЕ ДО... ЗАЛІЗНЯКА

вою, але разом з тим і корисна. По-перше, ми збагатили свої знання з історії, по-друге, побачили, як обладнується музей (а це для нас — головне). Під враженням цих відвідни перед тим, як повертатися додому ми заїхали на Спшоку. На те місце, де в неї впадає Ятрань. Наловили раків, зварили кашу та влаштували гарну вечерю.

В. САЛТАНОВСЬКА.

Добровеличківський район.

СТОРІНКА СТАРШОКЛАСНИКІВ № 9

Рівно десять днів залишилось до початку нового навчального року. Знову зустрінуться школярі в знайомих стінах і, звісно, першим ділом розкажуть один одному, як хто відпочивав...

МОЯ ФИЛОСОФИЯ

Лежала в листях капля дождевая,
Весь мир в себе стараясь отразить,
Но вниз скатилась, искрою сверкая,
Чтоб почву под собою напоить.

Волной холодной вьюга заметает
Подснежник первый, хрупкий, молодой...
Пускай он сам под снегом замерзает,
Но греет землю сердца теплотой.

Жила бы капля, но тогда б ей в память
Не поднялась могучая сосна,
Мог жить подснежник, но сквозь снега
заметь
Быть может, не прорвалась бы весна!

Таня БРАТЧЕНКО,
випускниця Кіровоградської
СШ № 11.

ВТОЙ ЖЕ день, як був складений останній екзамен, в одному із класів (уже за традицією) зібралась комсомольська ватажка.

Конкретно ще ніхто не знав, для чого ми зібралась. Правда, здогадувались: плануватимем проведення канікул.

Пропозицій було — в кожного своя! Провести екскурсію, похід, ремонт школи і ін. Але коли Марійка Старикова сказала, що треба б зайнятися нашою малечю, всі підняли на неї очі. І правда. Кому, як не нам, старшокласникам, взяти її під свою опіку. І зразу ж ми приступили до дії. Першим ділом вяснили, скільки в нас мікрорайонів і хто з наших комсомольців там живе. На тому й вирішили: кожен відповідає за свій мікрорайон.

Як і в кожному ділі, у нас теж були труднощі. Але всерівно робота йшла добре. Справа в тому, що в деяких мікрорайонах не було дитячих майданчиків, а якщо де й були, то дуже занедбані — не бу-

Плече підставив кожен

ло пісочниць, гоїдалок, грибоків. В таких випадках зв'язувались з будинкоуправліннями і просили їх подати нам матеріальну допомогу.

Так довелося робити Ніні Платмір. Їй дістався дитячий майданчик поряд зі школою. То вона швидко разом з батьками, школярями обладнала пісочницю, відремонтувала гоїдалки та інший інвентар.

Нині мікрорайон мав чи не найбільше дітей. Всі вони щоранку збирались на своєму майданчику і розпочинали день із фіззарядки. А потім все робили за планом. Змагались у бігу чи в спритності, читали книжки, ходили до річки.

А от Олі Головань довелося

складніше. На вулиці Гастелла майданчика немає. Але дівчина знайшла вихід із становища. Кожного дня вона збирала дітей біля одного будинку і проводила з ними дозвілля. Жителі цього району дуже часто були глядачами цікавих концертів, які готувала Ніна.

Так само і у Марійки Старикової, Наташі Губіної. У них здебільшого були дошкільники. Дівчатка вчили їх читати, рахувати. Словом, готували до школи свою зміну.

Т. ХАРАІМ,
секретар комсомольської організації Олександрійської середньої школи № 15.

ПРОЗАІЧНО

Може скластись враження, що старшокласники нашої школи проводять свої канікули дуже прозаїчно. Справді, ми не можемо похвалитися якоюсь поїздкою. Ми всі були на місці. І працювали в колгоспі «Жовтень». Але спитайте в будь-кого з нас, і кожен скаже, що він найкраще відпочивав. Саме так. Бо найкращим вважається активний відпочинок.

Коли десятикласники склали екзамен, дев'ятикласники працювали на прикільних ділянках, розбивали клумби, садили квіти.

Закінчився останній екзамен. Роботу біля школи прийняли піонери, а старшокласники пішли в колгосп. Перший наступ вони зробили на овес. Бо його ледве було не заглушила свиріпа. Очистили також і ділянку соняшника. А зараз нас можна побачити на колгоспному току — чистимо зерно і відправляємо його.

Першого вересня ми прийдемо до школи не тільки засмаглими, лужими, загартованими, а й матимемо професію (хай не офіційно). Щоправда, Василь Вдовенко має навіть посвідчення тракториста. Минулого літа працював причіплювачем.

Г. ВАСИЛЕНКО.
с. Мопоріно,
Знамянського району.

І ПРИМУСИВ НЕПТУН...

Кінчається літо піонерське. Чому тільки називається воно піонерським? Для комсомольців, які відпочивають у таборі аеріатного заводу та «Червоної зірки», що в урочищі Копані, воно таке ж цікаве і незабутнє, як і для червоногалстуковців.

Старшокласники тут — ініціатори і зачинателі всіх хороших справ. Спортивні змагання, концерти, свята — ніякий захід не обходиться без них. Ось і недавно комсомольці організували свято Нептуна.

В цей день на ранковій лінійці гонець від володаря морів повідомив, що Нептун прибув у гості до дітей.

А об одинадцятій годині над озером пролунав гучний голос Нептуна з привітом до піонерів (фото зліва). Незабаром прибула і дочка Нептуна — Несміяна. (Фото 2). На честь її прибуття володар морів зазелів русалкам танцювати. (Фото 3).

Задоволені були і старшокласники — організатори, і глядачі. (Фото 4).
О. ПЛУЖНИК.
Фото автора.

● ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ «ДУМА ПРО ВИСЬ»

Щоб кожен підліток...

Дума про збереження природи — то невідступна дума про майбутнє. Про багатство і славу Вітчизни, про її силу і міць. І кому, як не молодим, постійно жити цією думою?

З «Думи про Вись» тільки починається розмова. А в кожному селі, в кожному районі є своя річечка, в неї свої багатства і своя слава, і своя біда. Омельник волає про одне, Інгулець про друге, а там обзиваються і Ташмин, і Сріблянка, і Сугоклей, і Аджамка, і Ташлик, і Кільтенка, і Синюха, і Ятрань... Не будемо вже згадувати про Інгул, що, як жива істота, б'ється в конвульсіях, сонне на очах. Немов би умовляють наші ріки: «Збережіть! Ми ваші вірні друзі!»

Береги річечок наших так і протяглись під шатро рясних верб та розлогих осокорів, і де появляється тіль зеленіх дерев, там води враз оживають, хлюпочуть веселіше, заводять своєї веселої пісні. Дерев — рятівники вод, рятівники польв від ерозії, захисники і птиці, і риби, і дрібного звіра, і пахучих квітів та буйних трав. Коли в жаркий день присядеш під рясним деревом у холодку, то зразу подумаєш: «От спасіння тій добрій людині, яка його посадила!»

Посадив деревце, виростив його — зробив добро людям, своїм потомкам, це значить — подбав про майбутнє.

Дітей своїх змалечку ми привчаємо дбати про майбутнє. Вчимо садити дерева, доглядати їх. В кожній школі, у кожному класі, піонерській дружині і загоні є святе правило: садити дерева. Скільки дубків, ясенків, топольок, кленочків, акації проростає в парках і скверниках, в садках і вздовж доріг! Всі вони посаджені дитячими руками. Тільки в минулому році піонери і школярі в області посадили 448 тисяч дерев. Це ж величезний ліс!

А така вільність дерев висаджується майже щороку, і якби всі ці ліси приймалися, то за кілька років уже можна б уквітчати зеленню всі поляки і ріки, всі річки і ставки. Якби всі посаджені дітьми дерева приймалися, то скільки б шуміло гаїв та дібров!

Але, на жаль, діти весною садять, а за літо від дерев залишаються часто одні тільки штурпаки. То шурфові треба прохитати наврошки, і він махне машиною через тендітні рядочки, то чередник задрімає, і його худоба забереде, позіда верхечки. Нерадивість завдає багато шкоди. І ображується вона не тільки матеріальними втратами. Є втрачені багато цінніші — моральні. Адже якщо псувати дерева можна старшим, то чому ж тоді не можна і нам? Так думають діти. Цим знецінюється вся велика робота по вихованню любові до природи.

Діти самі садять дерева, а потім самі їх і ламають. Так що цифри, названі у звітах, не завжди і не зовсім повно відображають дійсність. А тому, мені здається, треба вести розмову не про посаджені, а про вирощені дерева. Хай кожна школа і кожен клас, кожна дружина і кожен піонерський загін звітують зеленими гаями і дібровами на берегах річок і ставків!

В зв'язку з цим виникає ще одна думка. Дуже добре, що піонери і школярі в містах і селах насаджують парки і сквери, озеленюють шкільні садиби і двори, вулиці і дороги. Це дуже потрібно і цінно. Але чи не скерувати більше сил на те, щоб обліснити оті руді схили над нашими річками, де з кожним роком все глибшає і глибшає річка і появляються ярруги. Талі і дощові води нещадно розмивають степ, несуть у ріки намул. Ріки міліють, пересихають. От якби на перешкоді цієї стихії стали дерева і кущі, посаджені, посіяні руками юних друзів природи. Це дуже, дуже потрібно для майбутнього.

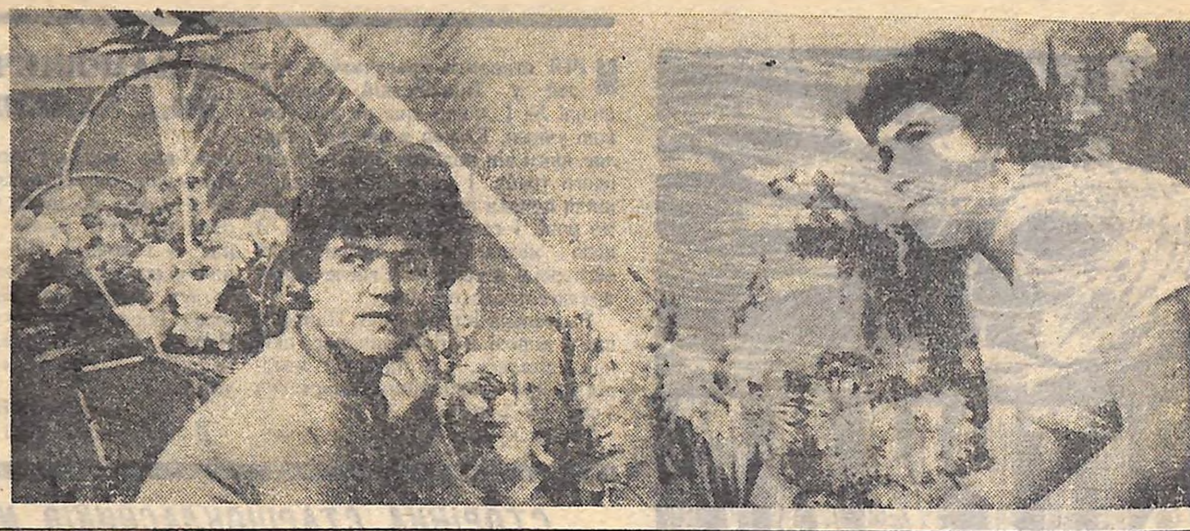
Ось в Кіровоградському районі в село Покровське. Розкішне, гарне, оновлене за останні роки, воно немов би по-топає в зелені садів, які стрімко підіймаються навкруги. Зазеленіли дерева по вулицях, край доріг. Буйно зеленіє в деревах шкільна садиба. Певно, не один рік і дуже добре попрацювали тут піонери, комсомольці разом зі своїми вихователями — вчителями. Та сумно дивитися, як тут же, зразу за селом, мліють під сонцем руді голі горби над річкою Аджамкою. Лавини намуду, який сповза з них, стискають річечку все більше і більше. Вона волає: — Захистіть!

Треба б на берегах її насадити верб та осокорів, а по горбах кинути кленів та акацій. Хай піднімаються, повняться шумом і пташним гамором! А колгосп, напевно, допоміг би юним, заохотив їх, сприяв у такій важливій роботі.

Вчителі багато сил докладають, щоб виховувати в учнів бережливе ставлення до природи. Але буває і так, що їхня робота зводиться нанівець через байдужість окремих товаришів. Мені педагоги в Олександрівці з боєм розповідали про те, як вони поставили учнів берегти рибу. Малих рибок діти збирали по калюжах, які залишилися, коли води спали, і перенесли у водоймище. Хай ростуть! Але у водоймища того два господарі — з одного боку завод, а з другого — колгосп. Господарі не змогли домовитись між собою, кому ремонтувати греблю. Її і зірвало, вода втекла, риба задихнулася. Діти все це бачили, вони були обурені, що добру їхню працю змарнували. І коли вдумав вчителі звернулися, що треба рятувати молодь риби, діти запитали: — А навіщо?

Нам потрібна спільна турбота про скарби природи. Ми всі повинні думати про майбутнє. Майбутнім повинні жити наші діти. Беручи до праці, вразливі до краси, уважні до багатств землі, вони багато роблять і можуть ще більше зробити для майбутнього.

Олександр МОТОРНІЙ,
письменник.

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

ТРИНАДЦЯТИЙ розіграш Кубка європейських чемпіонів закінчився 29 травня фінальним матчем на стадіоні «Уемблі» між англійським клубом «Манчестер юнайтед» і лісабонською «Бенфікою». Манчестерці ще святкували перемогу, коли в Женеві в готелі «Інтерконтиненталь» відбулося жеребкування чергового 14-го розіграшу Кубка європейських чемпіонів.

Турнір найсильніших футбольних клубів Європи став зараз не тільки одним із найпопулярніших змагань на континенті, але й найбільш представницьким. За 13 років кількість учасників цього розіграшу подвоїлась (16 — в 1955 році і 32 — в 1968 році). Нині цей турнір є всеєвропейським оглядом класу гри провідних клубів Старого Світу.

Серед 32 команд, які 18 вересня 1968 року візьмуть старт в новому розіграшу, п'ять були в минулому володарями Кубка. Це — «Реал-Мадрид» (Іспанія), «Бенфіка» (Лісабон-Португалія), «Мілан» (Італія), «Селтік» (Гласго-Шотландія) і «Манчестер юнайтед» (Англія). В списку нема лише одного чемпіона-італійського клубу «Інтернаціонале» (Мілан — Італія), володаря Кубка 1964 і 1965 років.

У спорті прогнози — заняття мало вдячне, але все ж думається, що доля була милостива до футболістів Манчестера, Лісабона і Мадрида, суперниками яких в першому турі будуть чемпіони Ірландії, Ісландії і Кіпру.

Щодо шотландського «Селтіка» і італійського «Мілана», то їх суперники — будапештський «Ференцварош» і софійський «Левські» — дуже сильні. В цих матчах важко зарані передбачити переможців.

В розіграшу Кубка європейських чемпіонів виступлять дві команди футболістів Манчестера: «Манчестер юнайтед» (чемпіон чемпіонів 1968 року) і «Манчестер сіті» (чемпіон Англії 1968 року).

Якщо блискучий успіх «Сіті» в останньому чемпіонаті Англії вперше висував цю команду в претенденти на Кубок європейських чемпіонів, то успіх «Юнайтеда» лише закріпив за клубом славу першого з перших, до якої він виводився дев'ять років.

...Це було в Белграді 5 лютого 1958 року. За свистком арбітра з Австрії на поле вийшли футболісти «Манчестер юнайтед» і місцевої команди «Црвена звезда», щоб вирішити суперечку про те, кому розіграшу Кубка європейських чемпіонів.

Незважаючи на те, що в першій грі в Англії манчестерці виграли (2:1) і їх владно вважав нічийний результат, вони з перших же хвилин зустрічі почали штурм воріт «Црвених звезд» і вже на другій хвилині добились успіху. Незабаром молодий Боббі Чарлтон провів ще два м'ячі — 3:0. Виведені в перемозі, гості знизали в другій половині матчу свою активність, випустили ініціативу і полаталися трьома м'ячами. До речі, третій гол югослави забив за декілька секунд до закінчення матчу. В результаті — 3:3. Але й цей результат забезпечив англійському клубові вихід в наступний тур.

До перемог в Кубкові чемпіонів залишалося два кроки, і манчестерці, що мали чудовий ансамбль, серйозно націлювались на Кубок. Але в лютому, тобто через декілька годин після белградської зустрічі, в авіаційній катастрофі над хатною мюнхенської савініки загинули генераль-

ФУТБОЛЬНА

ЄВРОПА

В ЧЕКАННІ

ній секретар клубу, тренер, сім гравців основного складу та інші особи, що супроводжували команду в Югославію.

Мюнхенська трагедія, яка може зрівнятися лише з подібною катастрофою, що відбулася 4 травня 1949 року з італійською командою «Торіно» із міста Турін, на довгі роки затримала просування футболістів Манчестера до вершин європейської слави. У півфіналі вони без основних гравців потерпіли поразку від італійського «Мілана» (2:1 і 0:4) і вивали з боротьби.

І ось через десять років після катастрофи «Манчестер юнайтед», клуб, створений ще у 80-і роки минулого століття, вперше вийшов на вищу сходинку футбольного п'єдесталу. Радість перемогі разом з молоддю розділили учасники в мюнхенській катастрофі старший тренер сер Матт Басбі, Боббі Чарлтон і Вілл Фолкс.

25 вересня в Буенос-Айресі і 16 жовтня на своєму полі «Манчестер юнайтед» зустрінесться з переможцем Південно-Американського кубка аргентинською командою «Естудіантес» із м. Ла Плата, щоб

вирішити долю Міжконтинентального кубка — Золотого м'яча на триножнику. І цілком вірогідно, що чемпіон європейських чемпіонів привезе в Англію цей почесний Золотий м'яч.

Радянські і швейцарські футболісти неодноразово зустрічались між собою і в СРСР, і в Швейцарії, і на нейтральних полях. Зустрічались юнацькими, молодіжними, дорослими і збірними командами. Але трапилось так, що в цих іграх ні разу не брали участь ні динамівці Києва, ні спортсмени з клубу «Цюрих».

Так що їх перший матч між собою у пересні буде одночасно і знайомством, і першим актом в тяжкій боротьбі за Кубок європейських чемпіонів.

Олександр ПЕРЕЛЬ,
(ЛПН).

НОВІ РЕКОРДИ СВІТУ

ЛЕНІНАКАН, 17 серпня. (Спец. кор. ТАРС). 29-річний технік-конструктор з Брянська Людмила Самотьосова пробігла на чемпіонаті СРСР з легкої атлетики 200 метрів за 23 сек., поліпшивши на 0,3 сек. попередній рекорд СРСР, який належав їй же. Нове досягнення Самотьосової лише на 0,2 сек. гірше від світового і європейського рекорду Ірени Кіршенштейн (Польща).

У другому півфінальному забігу старий всесоюзний рекорд перевищила і Віра Попкова з Челябінська — 23,1 сек.

ПОПЕРЕДУ — МАЙСТРИ СПОРТУ

Після чотирьох турів змагань ХІІ чемпіонату СРСР з шашок, які проходять у Кіровограді, в першій групі півфіналу попереду майстер спорту Яніна Аугустайте (Вільнюс), у якої 3,5 очка. На півочка відстає від неї екс-чемпіонка країни майстер спорту Іріда Спаська.

В другій групі лідирують майстри спорту Людмила Бендерська (Кишинів) і Ганна Хапалак (Мінськ) та першорозрядниці Альбіна Мишкіна з Рязані, у яких по 3,5 очка.

У четвертому турі зустрілися дві молоді шашистки першого розряду Дзінтара Гутанс (Рига) і кіровоградська спортсменка Алла Ноур. Остання виграє цей поєдинок.

Змагання триватимуть до 21 серпня. Учасниці змагань, що займуть перші три місця в своїй групі, будуть допущені у фінал першості СРСР.

Б. БОЛТЯНСЬКИЙ,
суддя змагань.

Велогонки, що відбулися на стадіоні спортклубу «Зірка», були незвичайними. Останній з велосипедистів мав вибувати в черговому козі. Переможцем виявився юний спартаківець Олександр Конякін. Фото М. ЄСІПЕНКА.

● ПОКАЗУЄ КИРОВОГРАД

СЕРЕДА, 21 серпня. Перша програма. 17.15 — «Місто спиває». Ксиперт художньої самодіяльності. (Сочі). 18.00 — Для

школярів. «На приз «Шкряпий м'яч». (Луганськ). 19.00 — Кіровоградські вісті. 19.20 — Для працівників сільського господарства. «Нове в буряківництві». (К). 19.45 — «Краса людська». (Львів). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Наші оголошення. (Кіровоград). 21.20 — Художній фільм «Єролея бензеклонкі». (Кіровоград).

ЧЕТВЕР, 22 серпня. Перша програма. 17.20 — Для дітей. «Фізкультурніві». (К). 18.00 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Розмова через ріки». (Дніпропетровськ). 18.30 —

«П'ятирічку достроково». Економісти за круглим столом. 19.00 — Першість СРСР з футболу: «Чорноморець» — «Динамо» (Київ). В перерві — телевісі. 20.45 — До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. «Роки війни священні». (Кіровоград). 21.00 — Художній фільм. «Наречені-адво». (Кіровоград). 22.15 — «Пісень не знає кордону». Фестиваль пісень. (К).

● ПОКАЗУЄ МИКОЛАТІВ

ВІВТОРОК, 20 серпня. 17.00 — «З майстерні митця». Скульптор Ю. Павлов. (Дніпропетровськ). 17.30 — Телевізійні вісті. (К). 17.50 — «Піонерська естафета». (Одеса). 18.30 — «Нова екологічна реформа в діі». (Львів).

19.00 — Реклама. (К). 19.10 — «За здоров'я людини». (К). 19.30 — Г. Квітка-Основ'яненко — «Бой-жінка». Телевізійний спектакль. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Коштерг. (К). 21.50 — «Сто одне чому?». 22.10 — Телевізійний фільм «І знову зустріч з історією».

СЕРЕДА, 21 серпня. 17.00 — Фільми для дітей. 17.30 — Актуальний екран. 18.00 — «На приз «Шкряпий м'яч». (Луганськ). 19.00 — Телевізійні вісті. (К). 19.20 — Для працівників сільського господарства. «Нова в буряківництві». (К). 19.45 — Телевізійний альманах «Краса людська». (Львів). 20.30 — Документальний фільм. 21.15 — Художній фільм «Материнське поле».

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

АДРЕСА: ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.